

РЕШЕНИЕ

№ 4619

гр. София, 09.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маргарита Немска

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3841** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от процесуалния представител на полицейски орган при 07 РУ-СДВР юриконсулт И. срещу Решение № 20047076 от 18.02.2021 г. по НАХД № 13986/2020 на СРС, НО, 129 -ти състав. С оспореното решение е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-1166/23.09.2020 г., издадена от В. Д. Д. – полицейски орган при 07 РУ-СДВР. Със същото решение СДВР са осъдени да заплатят на С. П. П., чрез пълномощника му адв. Р. Р. направени по делото разноси в размер на 10лв. и да заплатят на адв. Р. Р. сумата от 400лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно, постановено при допуснато нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения, по подробни съображения изложени в нея. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде оставена в сила, като законосъобразна, издадената заповед за задържане. Претендира се присъждане на юриконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата и

оспорва постъпилния отговор. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС, по изложени в жалбата съображения. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът — С. П. П., в съдебно заседание не се представлява. От същия, чрез пълномощника му адв. Р. Р. е постъпил отговор по касационната жалба, с който я счита за неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Представя декларация за предоставена безплатна правна помощ и моли за присъждане на направените в производството по делото разноски, по приложен списък на разноските по реда на чл. 80 ГПК. По делото от същия е постъпило и искане за отправяне на преюдициално запитване до съда на ЕС, с условията на евентуалност се иска съда да остави в сила решението на първоинстанционния съд.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който счита касационната жалба за основателна и доказана, а решението за неправилно.

Административен съд София – град, II-ри касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение СРС по жалба на С. П. П., чрез пълномощника му адв. Р. Р. е отменил като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-1166/23.09.2020 г., издадена от В. Д. Д. – полицейски орган при 07 РУ-СДВР, с която П. е бил задържан за срок до 24 часа в 07 РУ-СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената пред него Заповед за задържане е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Спазена е предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, надлежно подписана от адресата ѝ. Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице - трите имена. ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 72, ал. 3 - 5 и чл. 73 от ЗМВР.

Но същата не съдържа съществен реквизит, а именно: - не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл. 72, ал. 2, т. 2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането. В обжалваната заповед са посочени само правни

основания за задържането, а именно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК по ЗМ №1444/20 по описа на 07 РУ-СДВР. В тази връзка съдът е посочил, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства, вкл. и чрез разпит на свидетели. Недопустимо е обаче със свидетелски показания да се допълва съдържанието на оспорения акт.

Видно от заповедта, след посочване на правното основание за задържането като „чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и чл.325, ал.2. вр. ал.1 от НК по ЗМ №1444/20 по описа на 07 РУ-СДВР“, се препраща към ЗМ №1444/20 по описа на 07 РУ-СДВР. Последното е изискано и от съдържащите се по него материали е установено, че още преди задържането на П. е имало конкретни данни за извършено престъпление от него и именно с цел ангажиране на неговата наказателна отговорност е извършено задържането му. В този смисъл и доколкото мярката по чл.72 ЗМВР, в зависимост от конкретния случай би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление или за да се осуети прикриване на престъплението, както и с цел започване на разследване срещу вероятния извършител, от материалите съдържащи се в ДП №1444/20 по описа на 07 РУ-СДВР правилно е изведено, че в случая задържането е предприето с цел именно започване на разследване срещу вероятен извършител на престъпление по чл.325, ал.1 от НК, в лицето на П.. Такива данни се съдържат в докладни записки до началника на 07 РУ-СДВР и до началника на ОПКП-СДВР от 23.09.2020 г. Правилен се явява извода, че постановеното задържане на С. П. доказателствено е обосновано, тъй като в самата заповед за задържане е посочено правното основание за задържането и това правно основания съответства на доказателствата. Не са посочени обаче, в противоречие е разпоредбата на чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР фактическите основания, мотивирали административния органа да предприеме прилагането на конкретната ПАМ.

Безспорно липсата на фактическо основание не може да бъде заместена от посочване на правни основания, какъвто е процесният случай и изписване на правна квалификация на престъпно деяние, без каквато и да е посочване на конкретни факти. Настоящата инстанция намира, че правилно СРС е приел, че единствено посочване на правното основание за ареста, приемано самостоятелно, е недостатъчно, а изхождайки от изискването „подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане“, ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. Следователно издадена заповед е немотивирана, като е постановено задържане което съществено засяга правната сфера на своя адресат, а именно правото му на свободно движение за срок от 24 часа. И независимо, че органът разполага с оперативна самостоятелност същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните основания и причини, обосноваващи необходимостта от прилагането на тази административна мярка./ Тълкувателно решение №4/2004г. на ВАС/.

С оглед изложеното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.

Искането за отправяне на преюдициално запитване е направено в условията на евентуалност, като в случая настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила. Но следва да се отбележи, че конкретният изолиран казус не поражда съмнения относно съответствието на действащата нормативна уредба в страната и предписанията на Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно правото на информация в наказателното производство. От друга страна нормите на общностното право са пряко приложими, поради което, ако националната норма им противоречи, то съдът следва да ги остави непримени и да приложи пряко общностната норма.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Пълномощника на ответника претендира разноски по представен списък в размер на 400 лв., представляващи платено в брой адвокатско възнаграждение. Възражението на касатора за прекомерност на претендираните разноски, касационният състав счита за основателно, поради което в полза на ответника следва да бъдат определени разноски в размер на 400 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, II –ри касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20047076 от 18.02.2021 г. по НАХД № 13986/2020 на СРС, НО, 129 -ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-1166/23.09.2020 г., издадена от В. Д. Д. – полицейски орган при 07 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв. Р. П. Р. сумата от 400 /четирисотин/лв., представляващи разноски в касационното производство за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.

